

Olv.: Sir 35,15b-17.20-22a – 2Tim 4,6-8.16-18 – Lk 18,9-14
A farizeus és a vámos

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Keressétek az Urat és az ő arcát! Azt gondolom most ez után a szép nemzeti ünnepünk után, - amely talán lassan helyére kerül az emberek gondolkodásában, az emberek lelkében, - hogy azon kellene jobban elgondolkodnunk, mivel is tartozunk mi keresztények ennek a világnak.

Az Isten igazságával vagyunk adósai ennek a világnak. Mit jelent az Isten igazsága? A mai evangélium ezt igyekszik elének állítani. Csak akkor tehetünk erről tanúságot, ha mindenki a maga háza előtt söpör. E nélkül a szemlélet nélkül üres szó minden szavunk. E nélkül még a jó cselekedeteink sem biztos, hogy sokat érnek, mert lehet, hogy az ember sok jót tesz, de kevésszer gondol arra, hogy mennyi a mulasztása. Nézzünk önmagunkba mindannyian és gondolkodjunk el azon, hogy mivel is tartozunk egymásnak. Elsősorban kölcsönös szeretettel.

A keresztelő bevezetése

Kedves Testvérek! Keressétek az Istent szüntelen, szólított meg bennünket a szentmise bevezető éneke. Együtt ünnepelünk két családdal, akik Isten vonzásában élnek. A szentmise keretében kis gyermeküket kereszteljük meg. Kérjük az Istent, hulljon rá valami az Isten fényéből. Ha az emberre az Isten fénye hull, akkor reálisabban látja önmagát, mert ebben az esetben az Istenhez méri magát. Ez egy helyes önismeretre vezet, bár Nietzsche azt mondta: “ Tartózkodjatok az isteni fényektől, mert ti keresztények az élet kiteljesedésére sohasé juthattok el, mert az Isten közelében az ember csak alázatos lehet.”

Nietzsche úgy gondolta, hogy az alázatos embernek nincs helye a földön. Jól gondolta? Mi mégis annak az isteni igazságnak a fényében éljük az életünket, hogy Isten az alázatosaknak kegyelmet ad. Most ebben a szentmisében a kegyelemért könyörgünk, hogy ez az isteni kegyelem töltse be ezt a kicsi gyermeket, Gellértet. Közel van ide az a hely, ahol Szent Gellért, a mi nagy tanítónk az életét áldozta. Az isteni világosságot gyújtotta meg ezen a földön és a magyarság évszázadokon keresztül ennek a világosságnak a fényében élt. Szeretnénk újra meggyújtani ezt a világosságot és élővé tenni. A Gellért név azt jelenti: erős, harcos. Elsősorban önmagával kell harcolnia az embernek. Ezt kérjük az ő számára, hogy Isten segítségével ez a harc meghatározza az ő életét.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Nietzsche megnyilatkozásával állítsuk szembe azt, amit most hallottunk Jézustól **az alázatosságról**. Azért jó reflektorfénybe állítani ezt a fogalmat, mert számtalan félreértés övezi ezt a mindennapi életünk szempontjából nélkülözhetetlen erényt. Nietzsche azt mondta, hogy az alázatosság gátolja az embert abban, hogy kiteljesedjen az élete. Jézus meg azt mondja: “Aki magát megalázza, azt fölmagasztalják.” Jézus az Isten igazolásáról

beszélt. Az alázatos ember nem az a valaki, aki nincs tisztában az adottságaival, nem teszi a dolgát, hanem minden erejét mozgósítva magas szinten teszi azt. Az alázatos ember az a valaki, aki tudja azt, hogy mindennel Istennek az adósa. Egyszerűbben, az alázatos ember bármit tegyen is, nem tartja magát különbnek a másik embernél.

Ezt a kérdést csak akkor tisztázhatjuk magunkban, ha az ember ezt az Istennel való kapcsolatában igyekszik feldolgozni. Különben elragadja az embert mindaz, amit elért.

Ha az ember Istenhez méri magát, akkor egyre alázatosabb lesz.

Ha az ember a másik emberrel méri össze magát, akkor egyre gögösebbé válik, mert ez a mérícskélés azt célozza, hogy bizonyítsa az ember elsősorban önmagának, hogy különb a másiknál, hogy ő többre képes, hogy ő a másik fölött van. Akkor is erre gondol, ha ezt nem is mondja.

Ez a mai evangélium segít ezt a kérdést tisztázni. Az embernek át kell gondolnia, hogy ki is az Isten az ő életében, mert ha ez egyértelmű a számunkra, akkor a kérdés nem kérdés.

Mi volt a farizeus bűne?

A farizeus Istene a törvény Istene volt. Ő fel tudta sorolni, hogy teljesíti a törvényt, a parancsolatokat, az előírásokat. Ezért tiszteletreméltó, akár minden elismerést megérdemel. Csakhogy ilyeneket mond: "Hálát adok neked Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember." Ráadásul még nem is nyíltan hirdeti, hanem csendben magában. Ezek a gondolatok határozzák meg az életét. Az ő igazi problémája az, hogy azt gondolja, ha megteszi a parancsolatokat, betartja a törvényt, akkor ő végeredményben mindent megtett, ami elvárható az embertől. Egyről megfelelkeznek.

Vajon csak azt kell megtenni, amit a törvény előír?

Ezzel megvásárolhatjuk az életünket?

Nem több fájdalom és nem több szomorúság származik abból a világban, amit nem teszünk meg, amit elmulasztunk?

Az ő problémája innen értelmezhető. Úgy gondolja, hogy közel van az Istenhez, de az emberektől meg távol van. Akkor hogyan értelmezhető az Istennel való kapcsolatunk? Az Istent, akit soha nem lát az ember, azzal úgy gondolja, hogy bensőséges, imádságos kapcsolatban van, az emberrel pedig, akit lát, aki a társa, aki mellette van, az meg egyre távolabb van tőle. Mindegy, hogy miért. Akár azért, mert zavarja, akár azért, mert nem óhajt vele semmifajta összetartozást.

Ebben az esetben az istenszeretet, meg az emberszeretet meghasonlásáról beszélünk.

A vámos magatartása.

A vámosról azt írja a Szentírás: "Távol megállt." Ez is nagyon fontos. Távol, mert ő távol élt az emberektől és távol élt Istentől. Nem játszotta meg azt, hogy ő most idejött a templomba, most akkor egészen Isten közelében van. Távol az emberektől. Miért? Azért, mert becsapta őket. A rómaiak nagyon rafináltak voltak. Körülbelül olyanok voltak, mint akik a háború után a magyar egészségügyi rendszert kitalálták. Nagyon kevés fizetést adni a személyzetnek, aztán majd burjánzik az erkölcsstelenség. A rómaiak a vámosoknak nagyon kevés pénzt engedtek, de azt elnézték, hogy hogyan csapják be az embereket. Azt elnézték, hogy miképpen használják ki az embereket.

A vámosok ezért távol voltak az emberektől. Mindent megtettek, hogy kihasználják őket. Távol voltak az Istentől is, hiszen ezeknek istene a mammon volt, a pénz. A Szentírás figyelmeztet bennünket, hogy nem lehet szolgálni Istennek és a mammonnak. Az ő istenük a pénz volt. Ez a vámos – nehogy dicshimnuszokat zengjünk róla, - tudomásul vette, hogy ő egy megvetett ember. Nem próbálta magát valamiképpen igazolni. Tudomásul vette, hogy róla hogyan vélekednek az emberek. Itt jön a fordulat. Azt is belátta, - ez a szívében játszódott le, - hogy távol van az Istentől is. Ahogy olvastuk az Írásban: “Mellét verte.” A héberek, amikor ezt a melldöngetést említik, akkor azt mondják, hogy az ember a szívét szólíttatja.

Mellét verte, vagyis a szívét szólíttatja. Mi az eredménye?

Az, hogy találkozott – nem a törvények Istenével, - az irgalom Istenével.

“Légy irgalmas nékem bűnösnek.”

Milyen messzire jutott. Mennyivel messzebbre, illetve másik oldalról nézve, milyen közel van Istenhez. A farizeus azért ment haza kegyelem nélkül, mert ő azt hitte, hogy közel van az Istenhez. Ő csak a törvény Istenéhez volt közel. Isten pedig nem csupán a törvény Istene, az is, de sokkal inkább Isten az irgalom Istene, ami azt jelenti, hogy az ember az Istennel való kapcsolatában idáig tud eljutni, hogy rászorul az Isten jóindulatára. Amikor egy ember ezt fölismeri, - ezért ment megigazultan haza a vámos, - akkor egy olyan úton indul el, amely úton a lépések megbocsájtástól megbocsájtásig tartanak.

Az irgalmas Isten útján járó ember megbocsájtástól megbocsájtásig lépked.

Ez az az út, amelyre mindegyikünknek szüksége van. Mindegyikünknek be kell látni, hogy rászorulunk az Isten irgalmára, mert a törvényt se tudjuk betartani tökéletesen. Rengeteg a mulasztásunk is. Ki kell mondanunk az igazságunkat: a mi Istenünk az irgalom Istene, mert megbocsájt. Mindenkinek megbocsájt, aki nem magasztatja föl magát, aki magát nem helyezi a másik ember fölé. Aki Istennel találkozik, az a másik emberrel a nagylelkűség jegyében éli a mindennapokat, a megbocsájtás szellemében, vagyis közel a másikhoz. A távolságot így győzi le az ember. Nagyon távol lehetünk egymástól és ez a távolság egyszerűen ellehetetleníti az életünket.

Nagy bátorság kell ahhoz, hogy az ember közel lépjen a másikhoz.

Közel engedje magához a másik embert. Ha ebbe belemegy az ember, akkor ez azt jelenti, hogy az életünk megbocsájtások sorozata.

Gondolkodjunk ezen el, mert ez a vasárnap ezt az üzenetet akarja bennünk elmélyíteni.

***Ez az az igazság, amivel tartozunk a világnak.
Az irgalom Istenével vagyunk adósai ennek a világnak.***

Keresztelő

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Testvérek! Gondoljunk arra, hogy tőlünk nagyon távol lehetnek emberek, azért mert nem szeretjük őket. Istentől is nagyon távol lehetnek emberek, mert nem szeretik az Istent. Egyet ne felejtünk el, Isten közel vonja magához az embert. Egy feltétele van, hogy az ember Istenhez rendelje az életét, bűnbánó szívvel.

*Mi Atyánk...***A keresztlő és a szentmise befejezése*****Szent olajjal való megjelölés***

Nagyon sok vallásos ének szól az Isten irgalmáról, mert nem lehet a bűnök terhe alatt élni. Le kell vegye rólunk Valaki bűneink terhét, a rossz döntéseink súlyát. Egymásnak is tartozunk ezzel. Ahogy említettem, az életutunk megbocsájtástól megbocsájtásig tart. Igen nagy szükségünk van Isten bátorítására, mert nem könnyű megtenni a jót. Most amikor szent olajjal megjelölöm ezt a kicsi gyereket, akkor arra gondoljunk, hogy mekkora harcot vív az ember önmagával, hogy emberhez méltó életet éljen. Gellért még ez előtt a harc előtt áll. Mi már tudjuk, hogy bizony mennyi vereség is kíséri ezt az életutat. Isten kegyelme bátorítsa őt ebben az önmagával való harcban.

A fehér kis ruha átadása

Azt is tudjuk, hogy nem könnyű egymást szeretni. Az embernek önmagát kell legyőznie ahhoz, hogy újra meg újra meg tudjon bocsájtani, mert végül is ezen fordul meg minden. Ez a fehér ruhácska arról szól, hogy valójában egymást a szeretet ruhájába kell öltöztetni. A szeretet szálaiból kell megszönnünk egymásnak azt a ruhát, amely elfedi az ember gyengeségeit, gyarlóságait. Akit szeretünk, annak könnyen megbocsájtunk. Végül is erről van szó. Ez a fehér ruha erre figyelmeztet bennünket. Isten irgalmának a köntösében járunk-
kelünk nap mint nap.

Gyertya átadása.

A húsvéti gyertyáról gyűjtjük meg Gellért gyertyáját. A húsvéti gyertya Jézus Krisztust jelképezi. Ez a gyertya pedig az ő életét. A gyertya elfogy, ha égetjük. A mi életünk is elfogy, de ha a fény szolgálatában fogy el, akkor nem hiába születünk. Bízunk ezt a világosságot az ő családjára, hogy egy olyan családban nőhessen föl, ahol megtanulja, mit jelent egymásért áldozatot hozni, egymáshoz alkalmazkodni, egymással közösségben élni. Gellért, fogadd az égő gyertyát és őrizd meg keresztségedet fedhetetlenül, tartsd meg az Isten parancsait, hogy amikor az Úr a menyegzőre jó, elébe mehess az összes szentekkel a mennyei hazába és élj mindörökké.

+ **A M E N** +

Testvérek!

Örülünk annak, hogy ilyen ünnepnek részesei lehetünk. Az elmúlt napokban örömmel hallottam az 1956-os eseményekre utaló mondatokat. Oly boldog voltam, mert eleinknek hősiessége, áldozatossága élő példa kell maradjon számunkra és az utókor számára.

+ **Á L D Á S** +